

*Oheinen käännös on Mrs. Thelma Morganin kertomus vuonna 1952 tapahtuneen pekingeesi-risteytyksen vaikutuksesta rotuun. Artikkelin on julkaistu Manchu Shih Tzu Societyn Newsletterin Kevät -numerossa (1985). Käännökseen ja sen julkaisemiseen sain Mrs. Thelma Morganin tyttären, Mrs. Glenys Dolphinin (Dolha's) suostumuksen.*

*Todella mielenkiintoisia lukuhetkiä teille, joita rodun historia kiinnostaa. Tämä artikkeli auttaa ymmärtämään sen tosiasian, että kasvattajien on perusteellisesti mietittävä, mikä on rodun alkuperäinen ulkomuoto ja ymmärtää sen vaalimisen tärkeys. Lämminhenkinen ja rotua todella kunnioittavan shih tzun pioneerikasvattajan kuvaus rodun historiasta Englannissa. **Shih tzu on ennen kaikkea vankka, matala, rintakehältään syvä koira, jolla on suuri kallo.** (Eija Verlander)*

## **Pekingeesi-risteytyksen historia**

### **Kirjoittanut Mrs. Thelma Morgan**

Koska Manchu Newsletterin lukijat ovat pyytäneet lisätietoja menneistä koirista, ajattelin, että teitä voisi kiinnostaa syvällisempi katsaus niihin, jotka tulivat tunnetuiksi Peke-risteytyslinjana. Tämä verilinja muuten levisikin laajalti koko maailmassa. Sen vaikutus on ollut valtava, paljon laajempi kuin edes unelmoitiin tai oli tarkoitus.

Kuten luultavasti tiedätte, Miss Evansilla (Elfann), oli ajatus, että mikäli shih tzu säilyisi ja kukoistaisi, niin vähintäänkin rodun koko tulisi palauttaa siihen alkuperäiseen kokoon, jonka Lady Brownrigg oli tuonut maahan. Sodan (*toinen maailmansota*) jälkeen oli vaikeaa hankkia koirakantaa suoraan Kiinasta tai saada takuita rotutyypin puhtaudesta. Koko vähitellen kasvoi.

Vaikka "kuonojen sota" olikin tapahtunut aikaisemmin 1930-luvulla, minkä tuloksena kaikki tiibetiläisrodut jaettiin omiin visuaalisiin luokkiinsa, vieläkin esiintyi vaikeuksia koskien lemmikkejä, jotka tulivat maahan palvelushenkilökunnan ja diplomaattien mukana. Muistan, kun minua pyydettiin katsomaan neljä vuotiasta urosta, jota pidettiin shih tzuna; se oli hankittu Singaporen kiinalaismarkkinoilta. Tarkasteltaessa sen pään muotoa, sitä ei voinut määrittellä lyhytkalloiseksi (brakykefalinen), ja se oli jotain tiibetin apson ja tiibetinterrierin väliltä. Se oli aika kaunis uros, jolla oli pehmeän harmaa väritys ja runsas pitkä ja raskas turkki. En voinut vahvistaa sitä puhdasrotuiseksi, mikä suretti minua, koska täten ikäänkuin leimasin sen toisen luokan kansalaiseksi. Tarkempi tutkiminen osoitti minulle, että se oli mitä todennäköisimmin Greater Apso, läntiselle maailmalle tuntematon rotu, jota kasvatettiin eräällä Tiibetin ja Kiinan välisellä alueella ja joita Kiinaan (*maansa sisällissotaa*) paenneet Venäjän valkoiset suuresti ihailivat. Tämä oli vain yksi esimerkki niistä vaikeuksista, joita esiintyi alkuaikoina tiibetiläisten rotujen ja shih tzun keskinäisissä ulkomuotovalinnoissa.

Kun minusta tuli rodun harrastaja, rotujen jaottelu oli tapahtunut noin 12 vuotta aiemmin,

mutta sota (*toinen maailmansota*) oli puhjennut väliin ja koko jalostuskanta oli valitettavasti huvennut. Mutta muutamat kasvattajat olivat hyvin aktiivisia ja olivat todella halukkaista puhumaan ja neuvottelemaan valitsemastaan rodusta. Tämä yhteydenpito tapahtui pääasiallisesti näyttelyissä, kirjeitse tai puhelimella, ja nämä keskustelut osoittautuivatkin rotujen kehittämisen elinehdoksi. Siten kaikki tiesimme toistemme suunnitelmat ja näkökannat, koria tutkittiin ja suunnitelmia laadittiin siitä, miten hyödyntää niitä parhaiten, ja tämä kaikki tehtiin ystävällisissä puiteissa ja koiria kunnioittaen. Milloinkaan ei kuultu sanoja "roskaa" tai "hylättävä". Toki joistain koirista saattoi pitää enemmän kuin toisista, kuten myös joidenkin kasvattajien kanssa oli helpompi tulla toimeen ja niistä kehittyikin kestäviä ystävyyssuhteita.

Ensimmäinen shih tzu, jonka omistin, oli Teano of Wyndtoi. Se tuli minulle mansikkakorissa, niin pieni se oli. Kaunis pää ja luonteenlujuus vahvempi kuin millään tapaamallani koiralla, se pysyi pienenä ja uskollisena lemmikkinäni elämänsä loppuun asti. Seuraava narttuni oli myös Wyndtoi kennelistä nimeltään Twinkles. Se oli Bimbon tytär kuten Teanokin, mutta se oli hyvän kokoinen, noin 14 paunaa aikuisena. Siis Teano ja Twinkles olivat puolisisaruksia, mutta painoltaan ja kooltaan toinen oli puolta isompi - tilanne oli aika yleinen tuohon aikaan, jolloin erittäin pieni saattoi syntyä pentueeseen, jossa sisarukset olivat tuplasti, jopa kolminkertaisesti pikkuruisen painoisia. Ne olivat rodun todella pienikokoisia johtuen geneettisestä takaumasta. Useimmat alkuaan kasvattajat olivat tottuneet tähän ilmiöön, mutta koska he olivat vakavissaan kasvattajina, he viisaasti päättivät olla käyttämättä niitä jalostukseen ja jotkut pitivät niitä pelkästään lemmikkeinä tai antoivat tuttavilleen tiukoin määräyksen olla käyttämättä niitä jalostukseen. Ne olivat tosi persoonallisuksia, joilla oli sellainen rohkeus, että ne olivat vaaraksi itselleen, erityisesti kun rotu lisääntyi. Milloinkaan rotua puolustavat kasvattajat eivät kannustaneet tai halunneet, että näitä seitsemän paunan painoisia otettaisiin jalostusohjelmiin; todellakin, sellainen teko olisi saanut aikaan suuttumuksen niin hölmöä kohtaan.

Kun Miss (Freda) Evans aloitti risteytysohjelmansa pekingeesin käytöstä, tarkoituksena ei ollut käyttää sen luonnollista kääpiökokoista yksilöä. Hänen ajatuksenaan oli 10 -12 paunan paino, erittäin raskas ja vankka painoonsa nähden ja sen vuoksi pieni kooltaan. Luonnollisesti kuulin hänen työstään - siitähän nousi aikamoinen myrsky siihen aikaan - ja me aloitimme kirjeenvaihdon. Hän tiesi, että olin biologina kehittämässä kokeellisia karjalajikkeita, joten hän kysyi, haluaisinko ottaa Mu-Hon, joka oli narttu kolmannessa polvessa risteytyksestä, eikä vielä merkitty takaisin Shih Tzu rekisteriin. Sen pentueveli, Tee-Ni-Tim of Michelcombe oli menossa Skotlantiin perustamaan urospuolen linjan.

Vaikka olin käynyt täysimittaiset keskustelut Fredan kanssa, en ollut varma, miltä Mu-Ho todellisuudessa näyttäisi, en ollut nähnyt sitä ja se tulisi minulle junalla. Tiesin, että se olisi pääasiassa kulta-brindle, jolla oli musta maski sekä paljastavaa valkoista turkkia rinnassa, joten tiesin, että sillä oli taustassaan parti-colouria. Huomasin, että se olikin paljon vähemmän "pekemäinen" kuin oletin. Luonteeltaan se oli kokonaan shih tzu, erittäin nopealiikkeinen kaikkine pikku pyörähtelyineen, hyppelemisineen ja tanssahteluineen, jotka olivat niin tyypillisiä tuon ajan shih tzuille. Se pystyi myös tanssimaan ympyrää takajaloillaan



liikuttaen etutassujaan. Sillä oli suuri pyöreä kallo, mutta tasaisuus tuli pekeltä. Sillä ei ollut poimua. Sen silmät olivat erittäin suuret, luullakseni suuremmat kuin ne olisivat olleet saman kokoisella shih tzulla, mutta eivät olleet ulkonevat, ja ne olivat pyöreät, valkoista ei näkynyt. Sillä oli alapurenta, hampaat hieman epäjärjestyksessä, mutta huulet olivat tiiviit ja sen alahuuli näkyi sievästi, kuten tyypillistä kaikille tiibetiläisroduille. Sillä oli suuri litteä kieli, joka oli pyöreäkärkinen ja kuitenkin se pysyi hyvin suussa, mitä ihmettelinkin, koska se oli niin suuri. Kaula oli lyhyt ja paksu. Raajojen luusto oli paksu ja lyhyt, rintakehä oli leveä ja kaareutunut. Sillä oli kaarevuutta eturaajan sisäpuolen alaosassa ja rintakehän leveys oli noin kolmen sormen levyinen. Sen selkä oli lyhyempi kuin keskimäärin shih tzulla, mutta lanneosa oli tiivis eikä sillä ollut vyötäröä. Selkä oli suora ja häntä korkealle kiinnittynyt, mutta jokseenkin lyhyempi kuin shih tzulla - mutta se ei ollut litteänä selän päällä, se oli kannunkahvamainen, mutta kärsi hieman johtuen lyhyemmästä pituudesta.

Nuorena aikuisena Mu-Ho painoi 12,5 paunaa, mutta kahden pentueen jälkeen paino oli noussut 15 paunaan. Se liikkui kauniisti, mutta kevyesti keinuen näyttäen vain puolet päkiästä. Tästä kaikesta voitte päätellä, että se oli enemmän shih tzu kuin peke, kuitenkin minusta tuntui, että oli vielä tehtävä runsaasti työtä ennen kuin voitiin todeta, että kaikki ne ominaisuudet, jotka määrittelivät shih tzun, olivat paitsi nähtävissä myös sen perimässä.

Olin hieman huolissani Mu-Hon brindle värityksestä. Kuten tiedätte, brindle on vallitseva useimpiin väreihin nähden, ja toivoin saavani sini/harmaa- valkoista tai musta-valkoista väriä. Tavoitteeni oli saada aikaan oikeat shih tzun värimerkit, vaikka saattaisi viedä kolme sukupolvea vakiinnuttaa haluttu värimerkistö ja jotenkin eliminoida värivirheitä. Olin jokseenkin tyytyväinen, että pääsimme eroon pigmenttipuutoksista (butterfly markings), joita oli alkanut esiintyä rotupuhtaiden shih tzujen pigmentissä. Olin tyytyväinen myös raajakorkeuteen ja etuosaan, se ei tosiaankaan ollut peken etuosa. Mutta en kuitenkaan halunnut, että eturaajan sisäpuoli olisi liian kaareutuva, kuitenkin kompensoiva kaarevuus piti olla, koska shih tzu-rodulla oli leveä rintakehä ja siksi olkavarren tuli kaartua vastaavasti - muussa tapauksessa shih tzulla olisi ulkonevat kyynärpäät ja leveä etuosa. Muistakaa, että peket, varsinkaan parti-colourit, eivät olleet aivan niin liioiteltuja etuosaltaan kuin nykyisin.

Kun Mu-Hon astuttamisen aika koitti, olin jo tehnyt paljon kotitöitä ja olin kiittollisuuden-velassa Mrs. Widdringtonille ja Miss Evansille heidän rehellisistä vastauksistaan kaikkiin kysymyksiini. Etsin urosta, joka ei olisi liian suuri ja jolla olisi hyvä pää ja ilme, selkeät merkit, joka harmaa-valkoinen tai musta-valkoinen, ei bridleä väriä, ja uros, joka ei olisi liian pitkäselkäinen eikä liian matala. Viime maininta saattaa ihmetyttää teitä, mutta jos käyttämäni uros olisi ollut liian matala, olisin saattanut saada huonot etuosat ja heikon ylälinjan. Lopulta päätin käyttää Bimboa.

Minulla oli jo kaksi sen tytärtä. Pidin toisen koosta ja olin melko varma, että peke-risteytyksen uuden veren kautta saattaisi koko pienentyä muutamalla paunalla, mutta se estäisi takauman todellisiin pienikoikoisiin, ja näin osoittautuikin, joskin pienikoiset tulevat aina oudosti ilmaantumaan. Vaikka peke-risteytyksessä jäi vahvaksi, pikkuruiset viidestä seitsemään paunaan jäivät pois, mutta koska nyt sen vaikutus on heikentynyt, oletan, että

joitakin voi ilmaantua.

Vihdoinkin Mu-Hon ensimmäinen pentue syntyi. Se oli aika jännittävää aikaa. Tackla Sahib oli ensimmäinen uros. Musta, jolla oli leveä valkoinen paita etuosassa, muutama valkoinen karva otsassa ja hännänpäässä. Sitten Tichin, musta-valkoinen uros, jolla oli oikeanlaiset merkit. Molemmat painoivat seitsemän unssia omien merkintöjeni mukaan. Lopulta syntyi pieni narttu, myös musta-valkoinen ja painoi 5,5 unssia. Kaikki olivat vahvoja, terveitä pentuja, joilla ei ollut ahtaita sieraimia. Painot kahdeksan viikon iässä olivat: Tackla 4,5 paunaa, Tichin 4 paunaa ja Tien Memsahib 3 paunaa ja kaikki siinä iässä olivat vankka-luustoisia ja Tackla oli matalin. Sillä oli hyvin syvä runko laskeutuen vahvojen raajojen väliin, mutta tämä aiheutti sille kevyen keinunnan, vaikkakin sillä oli aika hyvä päkiät näyttävä takapotku. Luonteeltaan se oli laiska ja oli tyytyväinen istuessaan ja seuratessaan siskon ja veljen leikkejä ja neidän olivat hyvin eloisia. Sillä oli suuri pyöreä pää, mutta sen silmät olivat hyvin suuret ja pyöreät vaikkakaan eivät näyttäneet valkoista, eivätkä silmät olleet ulkonevat. Valkoinen silmissä oli itse asiassa ruskea pigmentointi (tämä saattoi olla perimä peke-risteytyksestä). Sillä oli alapurenta, mutta hampaat eivät näkyneet, koska sillä oli leveät leuat. Sen turkki oli syvän musta ja se oli runsas ja nopeakasvuinen. Se inhosi yksin jäämistä ja sen keino saada huomiota oli ulvonta. Autossa se vaati takaikkunan hyllyn paikakseen ja aina istuen kehotti meitä etenemään ajoittain haukkumalla. Se inhosi märkää ilmaa ja aina kiersi lätäkön! Se ei myöskään pitänyt katujen reunakivistä ja vaati, että se nostettaisiin niiden yli.

Kävin Tacklan kanssa näyttelyssä muutaman kerran, ja ottaen huomioon, että peke-risteytystä ei hyväksytty, monet olivat samaa mieltä siitä, ettei se ollut "pekemäinen" ja se sijoittui saaden palkintokortin joka kerran osallistuessaan ja pääasiallinen kritiikki oli se, ettei se ollut particolour; lähinnä sen näköä ja merkkejä nykyaikana on uros Yorkshirestä, ja huomaa, että se pärjää hyvin näyttelykehissä. Tackla meni Mrs. Widdringtonin Lhakang kenneliin kahdeksan kuukauden ikäisenä, ja sen merkityksen rodussa voitte jäljittää julkaisusta, The Book of Champions, sen pojan Ellingham Kala Nag'in ja tämän tyttären pojan Ch Greenmoss Chinki of Meo'n kautta.

Mielestäni Tackla jätti kauniita narttuja, niiden joukossa tunnetuin oli Ch Shiraz of Ellingham ja oma huono-onninen Ellingham Matkah. Lapsenlapset olivat erityisen tyypikkäitä ja sekin kertoi paljon peke-risteytyksen puolesta, että niillä saattoi olla tätä linjaa molemmilla puolilla sukutauluja; erittäin ihanalla yksivärisellä uroksella, Ch Hsueh Li-Chan of Cathay'lla, jonka kasvatti Mrs Grindey, olivat sekä Tackla että Wen-Shu of Lhakang (*Tee-Ni-Tim of Michelcombe'n tytär*) taustassaan ja hänellä (*Mrs. Grindey*) oli yhtäläinen menestys Ch Cathay Nicholas of Kashmoorin kanssa. (*Suomeen tuotu Fin Mva Lochranzan Khan Du oli viime mainitun poika, jonka tuotti Suomeen Pekka Väissi, Kauhakuusen kenneliin ja se oli merkittävä jalostusuros*)

Tensing of Telota oli Tacklan poika, ja Ch Domese of Telota'lla oli sekä Tackla että Tichin sukutaulussaan. Tichin ja Twinkles of Wyndtoi (Bimbon tytär) oli erityisen hyvä verilijojen sekoitus ja on Ch Dominic of Telota'n takana. Tämä uros sulautui erityisen hyvin Antartica kennelin kasvatustyöhön, Ch Fleeting Yu Sing of Antartica'lla oli suvussa Tensing of Telota.

Ch Ling Fu of Antartica'lla oli kaksi kertaa Tichin.

Tichin, kuten totesin, oli particolour, hyvä musta-valkoinen hyvin merkein. Se oli hieman kevyempi kuin Tackla ja sillä oli hieman korkeammat raajat, jotka olivat lähes suorat. Sillä oli hyvä purenta, ei aivan niin suuret silmät kuin veljellään. Se oli Bimbo of Pagodaland'in isä ja sillä oli eniten vaikutusta musta-valkoisiin ja harmaa-valkoisiin linjoihin Englannin itäosassa. Myin sen kymmenen viikon ikäisenä ja annoin Twinkles of Wyndtoi'n mukaan kasvatus-tarkoituksin. Jotkut niiden jälkeläisistä olivat Keytor ja Santosha kasvattien taustalla.

Tien Memsahib oli luvattu Gay Widdringtonille jo ennen syntymäänsä. Aina pentueensa johtajana sillä oli hyvin itsepäinen luonne - se teki vain, mitä itse halusi ja milloin itse halusi! Olin aina hyvin ylpeä siitä, kun Gay esitti sitä näyttelyissä ja onnistui tekemään siitä valion, eikä ainoastaan siksi, että siitä tuli tämän verilinjan ensimmäinen valio, vaan myös siksi, että se oli ensimmäinen kokoluokastaan, joka ylsi ylemmälle tasolle; eikä Tien itse mitenkään helpottanut tilannetta, kun se halveksi nöyrytystä näyttelyhihnassa. Ikävä kyllä, sillä ei ollut jälkeläisiä, jos olisi ollut, luulen, että olisi hyvin saattanut tulla rivi kauniita musta-valkoisia narttuja. Joka tapauksessa, kaikkiaan olin ylpeä siitä ja halusin kovasti saada joskus samanlaisen. Pitkälti aikaa kului, kunnes menin käymään Mr. ja Mrs. Richardson'in luona ja heidän Patsy-Do'n pentueessaan oli yksi, joka oli aivan kuin Tien - ja niin Ch Bellakerne Zoie-Do muutti luokseni ja olin niin innoissani, kun siitä tuli valio. Se oli huippuyhteys mennee-seen.

Sen vuoksi, mikäli jäljitätte enemmistön nykyisten shih tzujen sukutauluista, löydätte joitain todisteita peke-risteytyksestä ja sen sekoittumisesta useimpiin vanhoihin alkuperäisiin tuonteihin, Ruotsin linjaan ja Lungwha-linjaan, joten luulen, että se on osoittanut, ettei siinä ole mitään pelättävää ja että se on tehnyt sen työn, mitä oli suunniteltu. Se kontrolloi kokoa ja auttoi pigmentoitumista, se luultavasti peitti maksan värin tai vähintäänkin piti sen kontrollissa siten, ettei se ollut vallitseva, ja tietysti määrin myös kontrolloi todella pienikokoisten syntyvyyttä. Kuitenkin, luulen, että siitä seurasi joitain vaikeuksiakin, kuten valkoiset juoksut, valeraskaudet, luultavasti kivesviat, ehkä erittäin suurten silmien taipumus saada haavaumia ja ehkä myös silmän valkuaisen näkyminen - mutta tästä viimeksi mainitusta en ole varma, koska risteytyksen kuudessa ensimmäisessä sukupolvesta ei esiintynyt tätä virhettä.

On kiehtovaa seurata verilinjien kehittymistä, jokainen meistä tekee jotain hieman eri tavalla. Mutta minun on tunnustettava, että ajoittain olen pidättänyt hengitystä, kun olen nähnyt liian suurikokoisen peke-risteytyslinjasta, ja silloin tällöin olisin toivonut näkeväni uusia tuonteja. Valitettavasti ei ole oikein mihin mennä. Me emme voi palata Kiinaan ja me emme voi mennä aluperäisten luo Tiibetiin. Euroopan, Amerikan ja Australian manteteilla juuret ovat tiukasti kietoutuneet omaan kantaamme.

*(Kääntäjän tarkennukset sulkeissa)*

Foreword:

The article is the one written by Mrs. Thelma Morgan about the influence of the Pekingese-cross in the breed in 1952. The article was first published in the Manchu Shih Tzu Society Newsletter, Spring issue (1985).

The permission to translate and share this article I got from Mrs. Thelma Morgan's daughter, Mrs. Glenys Dolphin (Dolha).

Truly informative reading for those of you who are interested in the breed history. This article helps to understand the fact, that all breeders have to think hard what the original breed type is and also to understand the importance of keeping it.

A warm and breed respecting description of the breed history in England by one of the pioneer breeder/owner. Shih Tzu is first of all sturdy, low to the ground with deep rib cage and broad skull. (Eija Verlander)



Mrs Thelma Morgan with a puppy



Mr. Leadbitter, Mrs. Johnson Mrs Thelma Morgan



## THE HISTORY BEHIND THE PEKE CROSS

by THELMA MORGAN

As one or two readers of the Manchu Newsletter have asked for more details of past dogs, I thought that you might be interested to take an in-depth look at some of those that became known as the Peke-cross line. A line incidentally, that has fanned out far and wide across the world. Its influence has been great, far more so than was ever dreamed about or intended.

As you probably know, Miss Evans (Elfann), conceived the idea that if the Shih Tzu was to survive and prosper, then the breed must return at least to the size that had originally been brought to these shores by Lady Brownrigg. After the war it was difficult to obtain stock direct from China, or to have a guarantee as to its purity for type. Size gradually increased.

Though the battle of the noses had taken place primarily in the 1930's, with the division of all the Tibetan breeds into their visual categories, there were still difficulties with pets returning with service personnel and diplomatic staff. I can remember being asked to look at a four year old dog, thought to be a Shih Tzu; he had been acquired in a Singapore Chinese market. On examination his head shape could not be defined as a brachycephalic skull, and he fell somewhere between a Tibetan Apso and a Tibetan Terrier. He was a rather beautiful dog of soft grey colour, with plenty of long, heavy coat. I couldn't verify him as pure bred, which grieved me as it was rather like labelling him as a second class citizen. More research tells me that he was most probably a Greater Apso, a breed unknown to the Western world, but bred in an area between Tibet and China and much admired by the White Russians who had sought refuge in China. This is but an example of the difficulties associated with the early formation of the Tibetan and Shih Tzu breeds.

When I was first lucky enough to come into Shih Tzus, the division of the breeds had taken place some twelve years before, but a war had intervened and stock of all was sadly depleted. But the few breeders were very active and more than willing to talk and discuss their chosen breed. This communication mainly took place at shows or by letter or telephone, and these discussions proved to be the lifeblood for the development of the breeds. We thus all knew one another's ideas and viewpoints, the dogs were studied and plans laid how best to utilise them, and all this was done within a framework of friendliness and respect for the dogs. You never heard the word "rubbish" or "being chucked out". Obviously some stock one liked better than others, as indeed some breeders you felt more at ease with than others, and developed lasting friendships.

The first Shih Tzu I owned was Teano of Wyndtoi. She came to me in a strawberry basket, she was so small. Beautiful head, the strongest will of any dog I have ever met, and stayed small and my devoted pet all her days. My next bitch was also a Wyndtoi by the name of Twinkles. She was a daughter of Bimbo, as was Teano, but she was a nice size at about 14lbs adult weight. Thus Teano and Twinkles were half sisters, yet half the weight and half the size of one another - a situation that was quite common in those days, where a tiny could be born in a litter where the brothers and sisters were double or even treble the small one's weight. These were the true tinies of the breed, due to a genetical throwback. Most of the early breeders were used to this phenomenon, but being serious breeders they wisely decided not to do anything about them, and some were kept as pure pets or given away to friends with strict instructions not to breed from them. They were such characters, with such spirit, that they were a danger to themselves, particularly as the breed expanded. At no time did those advocating a smaller Shih Tzu ever encourage or wish for these seven-pounders to be



used in breeding programmes : indeed, there would have been an outcry against anyone so foolish.

When Miss Evans commenced the programme of crossing in some Pekingese blood, it was not with the idea of using the natural tiny. Her vision was for a 10 to 12 lbs weight, very heavy and sturdy for their weight and therefore small in size. I naturally heard about her work - there was quite a storm at the time - and we started to correspond. She knew that I was a biologist developing experimental strains in livestock, so she asked me if I would like to have Mu-Ho, which was the bitch from the third cross and still not back on the Shih Tzu register. Her litter brother, Tee-Ni-Tim of Michelcombe, was to go up to Scotland to found the male side of the line.

Even having full discussions with Freda, I wasn't sure what Mu-Ho would actually look like, I hadn't seen her and she was to come to me by train. I knew she was mainly gold brindle, with a black mask and the tell-tale white hairs on the chest that told me there was parti-colour behind the breeding. I found her far less "Pekey" than I expected. In temperament she was all Shih Tzu, lively, friendly, very quick of movement, with all the little twirls, prances and dances so typical of Shih Tzus of those days. She could dance round too on her hind legs, waving her front paws. She had a big round skull but the flatness of a Peke. She had no wrinkle. Her eyes were very large, I think larger than they would have been in a Shih Tzu of that size, but they were flat eyes, round and showed no white. The mouth was undershot, a bit irregular of dentition; mouth shut and she showed a nice amount of bottom lip, typical of all Tibetans. She had a large flat tongue, rounded at the tip, and it stayed well within the mouth, though I was surprised that it did, it was so big. The neck was short and thick. Bone of leg was thick and short, and the rib-cage wide and sprung. She had a curve on the inside of the lower front legs and the width of the chest was about three fingers wide. She was shorter of back than the average Shih Tzu, but well-coupled, and there was no fining over the loins. The back was level and the tail set high but rather shorter than a Shih Tzu's would have been - but it did not lie flat along the back, it had the pot hook but lost a bit of height due to the shorter length.

As a young adult Mu-Ho was 12½ lbs in weight, but after two litters this had gone up to 15 lbs. She moved attractively, but with a slight roll, showing about half the pad. From all this you will gather that she was more Shih Tzu than she was Peke, yet I felt there was still a lot of work to do before one could say that all the points which went to make the Shih Tzu standard were not only visible but were there in depth.

I was uneasy with the brindle colouring in Mu-Ho. As you know, brindle will deaden most colours, and I was hoping to aim for blue/grey and white, or black and white. I was aiming to produce the correct Shih Tzu markings, though it might take three generations to stabilise the desired pattern and go some way to eliminate mismarks. I was reasonably happy that we could get rid of the butterfly markings that were creeping into the pigment of the pure Shih Tzus. I was also happy about the height of leg and the front: it certainly was not a Peke front. But I did not want the inside of the leg to have too much curve, yet there had to be a compensatory curve because the Shih Tzu breed had a rounded spring of rib and therefore the upper arm had to curve accommodately - otherwise a Shih Tzu would be out at elbow and wide at front. Remember, Pekes, particularly the parti-colours, were not quite as exaggerated in front as they are today.

When it came to the time to mate Mu-Ho, I had already done a lot of homework and here I was indebted to Mrs. Widdrington and Miss Evans for answering quite frankly all my many questions. I was looking for a dog that was not too big, a good head and expression, clearly

used in breeding programmes : indeed, there would have been an outcry against anyone so foolish.

When Miss Evans commenced the programme of crossing in some Pekingese blood, it was not with the idea of using the natural tiny. Her vision was for a 10 to 12 lbs weight, very heavy and sturdy for their weight and therefore small in size. I naturally heard about her work - there was quite a storm at the time - and we started to correspond. She knew that I was a biologist developing experimental strains in livestock, so she asked me if I would like to have Mu-Ho, which was the bitch from the third cross and still not back on the Shih Tzu register. Her litter brother, Tee-Ni-Tim of Michelcombe, was to go up to Scotland to found the male side of the line.

Even having full discussions with Freda, I wasn't sure what Mu-Ho would actually look like, I hadn't seen her and she was to come to me by train. I knew she was mainly gold brindle, with a black mask and the tell-tale white hairs on the chest that told me there was parti-colour behind the breeding. I found her far less "Pekey" than I expected. In temperament she was all Shih Tzu, lively, friendly, very quick of movement, with all the little twirls, prances and dances so typical of Shih Tzus of those days. She could dance round too on her hind legs, waving her front paws. She had a big round skull but the flatness of a Peke. She had no wrinkle. Her eyes were very large, I think larger than they would have been in a Shih Tzu of that size, but they were flat eyes, round and showed no white. The mouth was undershot, a bit irregular of dentition; mouth shut and she showed a nice amount of bottom lip, typical of all Tibetans. She had a large flat tongue, rounded at the tip, and it stayed well within the mouth, though I was surprised that it did, it was so big. The neck was short and thick. Bone of leg was thick and short, and the rib-cage wide and sprung. She had a curve on the inside of the lower front legs and the width of the chest was about three fingers wide. She was shorter of back than the average Shih Tzu, but well-coupled, and there was no fining over the loins. The back was level and the tail set high but rather shorter than a Shih Tzu's would have been - but it did not lie flat along the back, it had the pot hook but lost a bit of height due to the shorter length.

As a young adult Mu-Ho was 12½ lbs in weight, but after two litters this had gone up to 15 lbs. She moved attractively, but with a slight roll, showing about half the pad. From all this you will gather that she was more Shih Tzu than she was Peke, yet I felt there was still a lot of work to do before one could say that all the points which went to make the Shih Tzu standard were not only visible but were there in depth.

I was uneasy with the brindle colouring in Mu-Ho. As you know, brindle will deaden most colours, and I was hoping to aim for blue/grey and white, or black and white. I was aiming to produce the correct Shih Tzu markings, though it might take three generations to stabilise the desired pattern and go some way to eliminate mismarks. I was reasonably happy that we could get rid of the butterfly markings that were creeping into the pigment of the pure Shih Tzus. I was also happy about the height of leg and the front: it certainly was not a Peke front. But I did not want the inside of the leg to have too much curve, yet there had to be a compensatory curve because the Shih Tzu breed had a rounded spring of rib and therefore the upper arm had to curve accommodately - otherwise a Shih Tzu would be out at elbow and wide at front. Remember, Pekes, particularly the parti-colours, were not quite as exaggerated in front as they are today.

When it came to the time to mate Mu-Ho, I had already done a lot of homework and here I was indebted to Mrs. Widdrington and Miss Evans for answering quite frankly all my many questions. I was looking for a dog that was not too big, a good head and expression, clearly



had the most influence on the black and white and the grey and white lines on the East side of England. I sold him at ten weeks, and let Twinkles of Wyndtoi go with him as a breeding pair. Some of their descendents were behind the Keytors and the Santoshas.

Tien Mem sahib was promised to Gay Widdrington even before she was born. Always the leader of her litter, she had a very stubborn character - she would only do what she wanted to do, in her own time! I was always very proud that Gay exhibited her and managed to make her up, not only into the first Champion from this blood-line, but also as the first of her size to make the Upper House; and Tien did not help, as she loathed the indignity of a show lead. Alas, she had no issue, if she had I think there might well have been a row of smart black and white bitches. Anyway, bless her, I was proud of her and vowed one day to have one like her. A long time passed and then I called to see Mr. and Mrs. Richardson and in their Patsy-Do litter there was one just like Tien - and that is how Ch. Bellakerne Zoie-Do came to make her home with me, and why I was so thrilled for her to gain her title. It was a super link with the past.

If, therefore, you trace most of the pedigrees of present day Shih Tzus, you will find some evidence of the Peke-cross, and it has blended with most of the old original imports, the Swedish line and the Lunghwa line, so I think it has proved itself as nothing to be frightened about and it has done the work that it was planned to do. It controlled size, and it helped pigmentation, it probably masked livers or at least kept them under control so that they did not dominate, and to a certain extent it controlled the production of tinies. However, it has I think given some problems, such as white seasons, false pregnancies, probably monorchids, perhaps a tendency to ulcerations of the very large eyes, and maybe the showing of white of eye - but about this last I am not certain as the first six generations of the cross did not exhibit this failing.

It is fascinating watching blood-lines develop, each and every one of us does something slightly different. But I must admit that at times I have rather held my breath when I have seen too big a build-up of the Peke-cross line, and now and then I would have felt happier to see some new imports. Alas, there seems nowhere to go. We cannot return to China and we cannot go to the origins of Tibet. The continents of Europe, America and Australasia have their roots very firmly entwined with our own.